

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. február 17.*

A C-134/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Giudice di pace di Genova-Voltri (Olaszország) a Bírósághoz 2003. március 25-én érkezett 2003. március 10-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Viacom Outdoor Srl**

és

a **Giotto Immobilier SARL**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök (előadó), A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet,
J. Malenovský és U. Löhms bírák,

* Az eljárás nyelve: olasz.

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. szeptember 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Viacom Outdoor Srl képviselőjében B. O'Connor solicitor és F. Filpo avvocato,
- a Giotto Immobiliere SARL képviselőjében G. Travaglio avvocato,
- az Olasz Köztársaság képviselőjében I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: O. Fiumara avvocato dello Stato,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében P. Oliver és K. Banks, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: M. Bay avvocato,

a főtanácsnok indítványának a 2004. október 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 49., EK 82., EK 86., EK 87. és EK 88. cikk értelmezésére irányul.

- 2 E kérelmet a milánói (Olaszország) székhelyű Viacom Outdoor Srl (a továbbiakban: Viacom) és a mentoni (Franciaország) székhelyű Giotto Immobilier SARL (a továbbiakban: Giotto) közötti szerződéses jogvitában terjesztették elő.

Az alapügy

- 3 Az ügy irataiból megállapítható, hogy a Giotto ingatlanokat árusít Franciaországban, és a 2000. szeptember 9-én kötött szerződéssel megbízta a Viacomot (régi nevén a Società Manifesti Affissioni SpA-t), hogy helyezzen el reklámlakátokat Genova település (Olaszország) területén. A szerződés tárgyát képező szolgáltatást a Viacom 2000 októbere során teljesítette.

- 4 A Viacom és a Giotto közötti jogvita tárgya az, hogy a Giotto megtagadta a Viacomtól a Genova település számára az „imposta comunale sulla pubblicità” (helyi reklámadó) címén befizetett 439 385 ITL, azaz 226,92 EUR megtérítését. A felek által kötött szerződés szerint a szolgáltatások díján felül a Giotto kötelezettséget vállalt arra, hogy megtéríti a Viacomnak az utóbbit a szolgáltatás teljesítése okán terhelő „egyedi és okiratokkal igazolt” díjakat. A jogvitát elbíráló

Giudice di pace de Genova-Voltri (Olaszország) előtt azonban a Giotto azt állította, hogy az olasz jog helyi reklámadót bevezető és szabályozó rendelkezései ellentétesek a közösségi joggal, mégpedig a szolgáltatásnyújtás EK 49. cikk által biztosított szabadságával és az EK 82., EK 86., EK 87. és EK 88. cikkben lefektetett versenyjogi szabályokkal.

A nemzeti jogi háttér

- 5 A helyi reklámadót és a plakátadót az 1993. november 15-i decreto legislativo n° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (507. sz. törvényrendelet — A helyi reklámadó és a plakátadó felülvizsgálata és harmonizációja, a GURI 1993. december 9-i 288. sz. rendes melléklete, a továbbiakban: az 507/93. sz. törvényrendelet) alapügyben alkalmazandó változata szabályozza.

- 6 Az 507/93. sz. törvényrendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Szabadtéri reklám, illetve plakát nyilvános elhelyezése esetén az alábbi cikkek rendelkezései szerint adót kell fizetni a reklám, illetve a plakát helye szerinti település részére.”

- 7 A törvényrendelet 3. cikke a következőképpen szól:

„(1) A település rendeletet alkot a reklámadó alkalmazásáról és a plakátelhelyezési szolgáltatás nyújtásáról.

(2) A rendeletben a település meghatározza a reklámtevékenység folytatásának módját, és a közérdeket figyelembe véve korlátozhat, illetve megtilthat egyes reklámfajtákat.

(3) A rendelet meghatározza legalább a reklámlétesítmények fajtáját és mennyiségét, az elhelyezés engedélyezésére irányadó eljárást, valamint az általános elhelyezési terv kivitelezésének feltételeit. Rendelkezik továbbá a közintézmények intézményi, társadalmi, de mindenesetre nem gazdasági célú plakátfelületeinek, illetve a kereskedelmi célú plakátfelületek, valamint az intézmények által magánszemélyek számára közvetlen plakátelhelyezés céljából biztosított felület elosztásáról.

[...]

8 A törvényrendelet 5. cikkének (1) bekezdése határozza meg a reklámadó tárgyát:

„A plakátadó alá esőtől eltérő reklám vizuális vagy akusztikus kommunikációs eszközök útján nyilvános helyen vagy a nyilvánosság számára hozzáférhető helyen, illetve az ilyen helyekről látható módon történő közzététele esetén a jelen rendeletben meghatározott adót kell fizetni.”

9 Az 507. sz. törvényrendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében adóalany az, aki „bármilyen jogcímen rendelkezik a reklám közzétételének eszköze felett”. Ugyanezen

cikk (2) bekezdése szerint a reklámozott termék gyártója vagy eladója, illetve a szolgáltatás nyújtója egyetemlegesen köteles az adó befizetésére.

- 10 A törvényrendelet 9. cikke rendelkezik az adó befizetéséről. (7) bekezdése a következőképpen szól:

„Ha a reklámot a település tulajdonában vagy használatában álló hordozón teszik közzé, a reklámadó alkalmazása nem zárja ki közterület-használati díj, illetve bérleti vagy koncessziós díj megfizetését a közterületnek a reklámhordozó általi tényleges igénybevétele arányában.”

- 11 A nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatásról ezen túlmenően az 507. sz. törvényrendelet 18. cikke rendelkezik:

„(1) A nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatás célja, hogy biztosítsa, hogy a település ilyen célú hordozókon elhelyezze a különböző jellegű, intézményi, társadalmi, de mindenesetre nem gazdasági célú közleményeket, illetve — adott esetben, és a 3. cikk szerinti végrehajtási rendelkezésekben meghatározott mértékben — a gazdasági tevékenység gyakorlása keretében közzétett üzeneteket tartalmazó különböző plakátokat.

(2) A szolgáltatást kötelezően látják el azok a települések, amelyek lakosság száma a folyó évet megelőző év előtti év december 31-én meghaladta a háromezer főt; az egyéb települések a szolgáltatás nyújtását önként vállalhatják.

(3) A létesítmények nyilvános plakátok számára fenntartandó felületének nagyságát a lakosságszám arányában önkormányzati rendeletben kell meghatározni, mindenestre az a harmincezernél magasabb lakosságszámú településeken semmiképpen sem lehet kisebb 18 négyzetméternél ezer lakosonként, az egyéb településeken pedig 12 négyzetméternél.”

- 12 A törvényrendelet 19. cikkének (1) bekezdése plakátadó fizetését írja elő:

„Nyilvános plakátelhelyezés esetén a szolgáltatást kérőnek és annak a személynek, akinek az érdekében a szolgáltatást kérik, egyetemlegesen a reklámadót magában foglaló díjat kell fizetnie a szolgáltatást nyújtó település számára.”

- 13 Genova településen az 507/93. sz. törvényrendelet előírásait az 1998. december 21-i közgyűlési ülésen elfogadott nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicità e per l'effectuazione del servizio delle pubbliche affissione (a reklámadó alkalmazásáról és a nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatás nyújtásáról szóló új rendelet) hajtotta végre. Ezt a települési rendeletet 1999-ben és 2000-ben módosították, majd a 2001. március 26-i közgyűlési ülésen elfogadott rendelet lépett a helyébe.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet megelőző eljárás és a Bíróság elé terjesztett kérdések

- 14 Az alapeljárásban a Giudice di pace di Genova-Voltri először 2002. április 9-i határozatával nyújtott be előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bírósághoz az

EK 2. cikk, az EK 3. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontja, az EK 23. cikk, az EK 27. cikk a), b) és d) pontja, az EK 31. cikk (1) és (3) bekezdése, az EK 49. cikk, az EK 50. cikk, az EK 81. cikk, az EK 82. cikk, az EK 86. cikk és az EK 87. cikk értelmezésével kapcsolatban.

- 15 A Bíróság ezt a kérelmet a C-190/02. sz. Viacom-ügyben hozott 2002. október 8-i végzésében (EBHT 2002., I-8287. o.) elfogadhatatlannak minősítette. Elsőként, végzésének 13–21. pontjában megállapította, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz elegendő tájékoztatást ahhoz, hogy lehetővé váljon a közösségi jognak a nemzeti bíróság számára való hasznos értelmezése. A Bíróság ezután kifejtette, hogy a Giudice di pace által feltett kérdések nyilvánvalóan elfogadhatatlanok, különösen azon oknál fogva, hogy a nemzeti bíróság nem teszi világossá magában az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban az alapügy ténybeli és jogi hátterét, azokat az indokokat, amelyek alapján egyes közösségi jogi rendelkezések értelmezését kéri, valamint az ezen rendelkezések és a nemzeti jog adott jogvitában alkalmazandó rendelkezései között általa megállapított kapcsolatot (a fent hivatkozott Viacom-ügyben hozott végzés 24. és 26. pontja).
- 16 2002. december 18-i határozatával a Giudice di pace elrendelte az alapeljárás folytatását. Miután meghallgatta a feleket, úgy ítélte meg, hogy a Bírósághoz benyújtott korábbi előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyes indokai továbbra is fennállnak, és hogy új, az EK-Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó és versenyjogi rendelkezéseire korlátozott előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtására van szükség. Így elhatározta, hogy kiküszöböli a Bíróság részére nyújtott tájékoztatás hiányosságait, valamint hogy az előzetes döntéshozatalra utaló új határozatban pontosabban ismerteti az alapügy ténybeli és jogszabályi körülményeit.
- 17 Azzal kapcsolatban, hogy az ezen új határozatban előterjesztett kérdések mennyiben szükségesek az alapügy megoldásához, a Giudice di pace kifejti, hogy a reklámadóra és a plakátadóra irányadó nemzeti rendelkezéseknek a Szerződéssel való esetleges összeegyeztethetlensége e rendelkezések jogellenességéhez vezetne, vagy ahhoz, hogy nem lennének alkalmazhatóak, és megfosztaná alapjától a Viacom által előterjesztett kérelmet, amit így el kellene utasítani.

18 Jogi elemzésének végén a Giudice di pace következtetéseit a következőképpen foglalja össze:

„— az 507/93. sz. törvényrendelet és későbbi módosításai, valamint a települési végrehajtási rendeletekkel létrehozott rendszerben a területi közhatalmi szervek, a települések közvállalkozásoknak minősülnek, amelyek a jelen ügyben gazdasági tevékenységet (plakátelhelyezést) végeznek;

— a végzett tevékenység (plakátelhelyezés) magánszemélyekkel versenyezve végzett gazdasági tevékenységnek minősül, ami hatással lehet a Közösségen belüli kereskedelemre;

— tekintettel a fentiekre, ésszerű azt gondolni, hogy az ennek részeként a települések által a szolgáltatás nyújtása során beszedett adók különleges jogoknak minősülnek az EK 86. cikk értelmében;

— komolyan kétségesnek tűnik ezért, hogy a vitatott rendszer összeegyeztethető-e a közösségi joggal; a kérdéses rendszernek a közösségi joggal való esetleges összeegyeztethetlensége a Viacom által a Giotto részére nyújtott szolgáltatás díja e részének jogellenességéhez vezetne, és így megfosztaná alapjától a felperes fő kérelmét, a jelen jogvita tárgyát.”

- 19 E megfontolásokra tekintettel, a Giudice di pace di Genova-Voltri úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„1) Közvállalkozás (település) megbízása a vizsgáltakhoz hasonló olyan adók beszedésével, amelyek valamely, a közös piac jelentős részét képező piaccal függenek össze, amely piacon e közvállalkozás erőfölényben működik, ellentétes-e:

a) az EK 86. és EK 82. cikk rendelkezéseinek együttes alkalmazásával;

b) az EK 86. és EK 49. cikk rendelkezéseinek együttes alkalmazásával?

2) A kérdéses adókból származó bevételnek e közvállalkozás részére történő juttatása ellentétes-e:

a) az EK 86. és EK 82. cikk rendelkezéseinek együttes alkalmazásával;

b) az EK 87. és EK 88. cikk alkalmazásával, amennyiben jogellenes (be nem jelentett) és a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságáról

20 Az olasz kormány kételyét fejezi ki az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságával kapcsolatban, és úgy ítéli meg, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat különösen az alapügy ténybeli háttérét nem írja le kielégítően. Írásos észrevételeiben az Európai Közösségek Bizottsága szintén az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egészének elfogadhatatlansága mellett foglalt állást, tekintettel az előzetes döntéshozatalra utaló határozat hiányosságaira, ellentmondásaira és kétértelműségeire. A Bizottság szerint az e határozatban leírt ténybeli és jogi háttér olyannyira zavaros, hogy a Bizottság nem tud az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések lényegét érintő válaszokat javasolni a Bíróságnak. A Bizottság mindazonáltal a tárgyaláson úgy ítélte meg, hogy az alapügyben eljáró felek és az olasz kormány által az észrevételeikben és a Bíróság által feltett kérdésekre írásban adott válaszaikban nyújtott egyes magyarázatokra tekintettel már adható hasznos válasz az EK 49. és EK 87. cikk értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre.

21 Először is rá kell mutatni, hogy a fent hivatkozott Viacom-ügyben hozott végzéshez vezető előzetes döntéshozatal iránti kérelemtől eltérően az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki nyilvánvalóan, hogy a Giudice di pace elmulasztott volna elegendő tájékoztatást a Bíróság rendelkezésére bocsátani azokról az indokokról, amelyek alapján egyes közösségi jogi rendelkezések értelmezését kéri, illetve az ezen rendelkezések és a nemzeti jognak a jogvitában alkalmazandó rendelkezései között általa megállapított kapcsolatról. Valójában e határozatban a kérdést előterjesztő bíróság kifejezetten megjelöli, hogy a Szerződés szolgáltatásnyújtás szabadságára (EK 49. cikk), különleges és kizárólagos jogokra (EK 86. és EK 82. cikkek) és állami támogatásokra (EK 87. és EK 88. cikkek) vonatkozó rendelkezéseinek a Bíróság általi értelmezése annyiban tűnik szükségesnek számára, hogy amennyiben a reklámadóra és a plakátadóra irányadó nemzeti rendelkezések összeegyeztethetetlennek minősülnének e közösségi rendelkezésekkel, az olasz jog által Genova település javára bevezetett adókat jogellenesnek kellene tekinteni, és ennek következtében a Viacom által benyújtott kérelem elveszíteni alapját, és azt el kellene utasítani.

- 22 Ugyanakkor az ítélezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésekre, a nemzeti bíróságnak meg kell határoznia azt a ténybeli és jogi háttérrel, amelybe e kérdések illeszkednek, vagy legalábbis ismertetnie kell azt a tényállást, amelyen e kérdések alapulnak (a fent hivatkozott Viacom-ügyben hozott végzés 15. pontja és az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 23 Annak eldöntéséhez, hogy a Giudice di pace által rendelkezésre bocsátott információk megfelelnek-e e követelményeknek, figyelembe kell venni az előterjesztett kérdések természetét és terjedelmét. Mivel a ténybeli és jogszabályi háttérrel kapcsolatos pontossági követelmény különösen fontos a versenyjog területén, amelyet összetett ténybeli és jogi helyzetek jellemeznek (a fent hivatkozott Viacom-ügyben hozott végzés 22. pontja és az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat), elsőként azt kell megvizsgálni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló végzés elegendő tájékoztatást nyújt-e ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson az EK 82., EK 86., EK 87. és EK 88. cikk értelmezésére vonatkozó kérdésekre.
- 24 A jogi háttér tekintetében megállapítható, hogy az 507/93. sz. törvényrendelet Genova település által elfogadott végrehajtási rendelkezéseire tett kétértelmű és ellentmondásos utalások ellenére az előzetes döntéshozatalra utaló határozat tartalmazza a nemzeti jog azon rendelkezéseinek kellően világos és teljes leírását, amelyek az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések vizsgálatához szükségesek. Amint arra a főtanácsnok indítványának 39. pontjában rámutatott, a releváns jogi háttér lényeges elemeit a nemzeti szinten alkalmazandó 507/93. sz. törvényrendelet előírásai képezik, minthogy a települési rendeletek csak részletezik ezen előírások némelyikét. E jogi háttér lényeges elemei közé tartoznak többek között azok a rendelkezések, amelyek a helyi reklámadó, illetve plakátadó beszedésére vonatkoznak, amelyek meghatározzák a nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatás céljait, és amelyek felhatalmazzák a településeket arra, hogy szabályozzák a reklámadó alkalmazását és a plakátelhelyezési szolgáltatás nyújtását.

- 25 Ezzel szemben a ténybeli háttér tekintetében meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem nyújt elegendő tájékoztatást ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson az EK 86. és EK 82. cikk értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre.
- 26 Emlékeztetni kell rá, hogy a Szerződés e rendelkezései elvben megtiltják a tagállamoknak, hogy olyan intézkedéseket hozzanak vagy tartsanak fenn, amelyek lehetővé teszik a közvállalkozások, illetve az olyan vállalkozások számára, amelyeknek különleges vagy kizárólagos jogokat biztosítanak, hogy visszaéljenek a közös piacon vagy annak jelentős részén meglévő erőfölényükkel.
- 27 Ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 44. pontjában hangsúlyozta, valamely helyzet bármiféle versenyjogi szempontú értékelésének kiindulópontja a termék és földrajzi terület szerint érintett piac behatárolása, valamint az e piacon működő különböző vállalkozások piaci részesedésének kiszámítása.
- 28 A jelen ügyben a Giudice di pace arra szorítkozik, hogy némi tájékoztatást ad a települések által nyújtott plakátelhelyezési, illetve reklámfelület-biztosítási szolgáltatásokról, és kijelenti, hogy e szolgáltatások tökéletesen helyettesíthetők a magán-személyek által nyújtottakkal. Ebből a tájékoztatásból azonban nem következik, hogy a nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatást igénybe vevők ténylegesen összehasonlíthatók a magánvállalkozásokhoz fordulókkal, különösen abból a szempontból, hogy a reklámkampányuk kereskedelmi jellegű-e vagy sem, illetve hogy mennyi pénzt szánnak rá. Ezenkívül az előzetes döntéshozatalra utaló határozat semmiféle tájékoztatást nem tartalmaz a kérdéses szolgáltatást nyújtó gazdasági szereplők számáról, illetve piaci részesedésükről, még ha a határozat alapján arra is lehet következtetni, hogy az érintettnek tekintett földrajzi terület Genova település területére korlátozódik. A földrajzilag érintett piac ilyen behatárolása viszont nem tűnik meggyőzőnek, amikor a Giudice di pace az érvelését a Közösségen belüli kereskedelemre gyakorolt hatás tekintetében egyébként arra alapítja, hogy az

507/93. sz. törvényrendelet által bevezetett rendszer hatálya minden olasz településre kiterjed. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban említett tényállási elemek mindenképpen túl hiányosnak tűnnek ahhoz, hogy megállapítható legyen Genova településnek az érintett piacon fennálló erőfölénye.

- 29 Ilyen feltételek között nem állapítható meg, hogy a helyi reklámadó beszédese az alapügyéhez hasonló körülmények között ellentétes-e az EK 86. és EK 82. cikkel. Az e cikkek értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések ezért elfogadhatatlanok.
- 30 Az EK 87. és EK 88. cikk kapcsán, amelyeknek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság szintén kéri, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezéseket az államok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatásokra kell alkalmazni, amelyek bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítésével torzítják a versenyt, vagy ezzel fenyegetnek.
- 31 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz elegendő részletet sem a helyi reklámadóból származó bevétel elosztásáról, sem arról, hogy konkrétan hogyan szervezik meg a nyilvános plakátelhelyezési szolgáltatást, amelyet minden 3 000-nél magasabb lakosságszámú olasz településnek kötelezően biztosítani kell, amint azt az 507/93. sz. törvényrendelet 18. cikkének (2) bekezdése előírja. Következésképpen, a Giudice di pace által rendelkezésre bocsátott tájékoztatás alapján nem állapítható meg, hogy Genova település és más olasz települések milyen fokú jogi és költségvetési önállóságot biztosítanak azon emberi és technikai erőforrásoknak, amelyeket e közszolgáltatás nyújtásának szentelnek, amint hogy az sem, hogy a vitatott adóból származó bevétel egészében vagy részben e szolgáltatás működtetési költségeinek finanszírozására szolgálja. A Bizottság által a tárgyaláson kifejtett állásponttal ellentétben tehát úgy tűnik, nem jelenthető ki biztosan, hogy a kérdéses bevétel rendeltetése kizárólag a

település általános költségvetésének finanszírozása, és hogy az semmilyen esetben sem használható állami támogatás nyújtására az EK 87. cikk értelmében.

- 32 Következésképpen az EK 87. és EK 88. cikkek értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés szintén elfogadhatatlan.
- 33 Ezzel szemben azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a helyi reklámadó a szolgáltatásnyújtás szabadsága EK 49. cikkel összeegyeztethetetlen akadályának minősül-e, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat által nyújtott tájékoztatás elegendő ahhoz, hogy hasznos választ lehessen adni.

Az EK 49. cikk értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 34 A Giudice di pace kérdésével lényegében azt kívánja megtudni a Bíróságtól, hogy az EK 49. cikkel ellentétes-e az 507/93. sz. törvényrendelettel bevezetett helyi reklámadóhoz hasonló adó beszedése, amelyet többek között olyan plakátelhelyezési szolgáltatások után is fizetni kell, amelyek akár a szolgáltatást nyújtó, akár a szolgáltatást igénybe vevő személy letelepedésének helye miatt határon átnyúló jellegűek.
- 35 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EK 49. cikk megköveteli a szolgáltatásnyújtás szabadsága minden korlátozásának eltörlését, még akkor is, ha a korlátozás különbségtétel nélkül alkalmazandó a nemzeti szolgáltatókra és a más tagállambeliekre, ha az olyan természetű, hogy akadályozza, vagy másképpen zavarja az olyan más tagállamban letelepedett szolgáltató tevékenységét, ahol jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatást. Egyébként a szolgáltatásnyújtás szabadságát mind a szolgáltatást nyújtó, mind pedig a szolgáltatást igénybe vevő élvezi (a C-262/02. sz., Bizottság

kontra Franciaország ügyben 2004. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-6569. o.] 22. pontja és a C-429/02. sz. Bacardi-ügyben 2004. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-6613. o.] 31. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 36 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már elismerte, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságát korlátozó nemzeti adóügyi intézkedés tiltott intézkedésnek minősülhet függetlenül attól, hogy maga az állam vagy helyi önkormányzat alkalmazza-e (lásd ebben az értelemben a C-17/00. sz. De Coster-ügyben 2001. november 29-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-9445. o.] 26. és 27. pontját).
- 37 Azon kérdés kapcsán, hogy az EK 49. cikkel összeegyeztethetetlen akadállynak minősül-e, ha a települési hatóságok a reklámadóhoz hasonló adót szednek be, mindenekelőtt arra kell rámutatni, hogy az ilyen adó különbségtétel nélkül alkalmazandó minden olyan szolgáltatásnyújtásra, amely szabadtéri reklámot és nyilvános plakátelhelyezést foglal magában az érintett település területén. Az ezen adó beszedésére vonatkozó szabályok tehát semmilyen megkülönböztetést nem írnak elő, sem a plakátelhelyezési szolgáltatást nyújtó vagy igénybe vevő letelepedésének helye szerint, sem a közzétett üzenetekben reklámozott termékek vagy szolgáltatások származásának helye szerint.
- 38 Ezután azt kell megállapítani, hogy az ilyen adó csak olyan szabadtéri reklámtevékenységre alkalmazandó, amely magában foglalja a települési hatóságok kezelésében álló közterületek használatát, és hogy összege a tárgyat képező szolgáltatás értékéhez képest szerénynek tekinthető. Ilyen körülmények között az ilyen adó beszedése semmilyen esetben sem olyan természetű, hogy akadályozza, zavarja vagy másképpen tegye kevésbé vonzóvá az érintett települések területén nyújtandó reklámszolgáltatásokat, ideértve azt az esetet, amikor e szolgáltatások akár a szolgáltatást nyújtó, akár a szolgáltatást igénybe vevő személy letelepedésének helye miatt határon átnyúló jellegűek.

- 39 A fenti megfontolásokból az következik, hogy az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az 507/93. sz. törvényrendelettel bevezetett helyi reklámadóhoz hasonló adó beszedése.

A költségekről

- 40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Az EK 82., EK 86., EK 87. és EK 88. cikk értelmezésével kapcsolatos előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatatlanok.**

- 2) **Az 1993. november 15-i decreto legislativo n° 507 — Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (507. sz. törvényrendelet — A helyi reklámadó és a plakátadó felülvizsgálata és harmonizációja) által bevezetett helyi reklámadóhoz hasonló adó beszedése nem ellentétes az EK 49. cikkel.**

Aláírások